

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

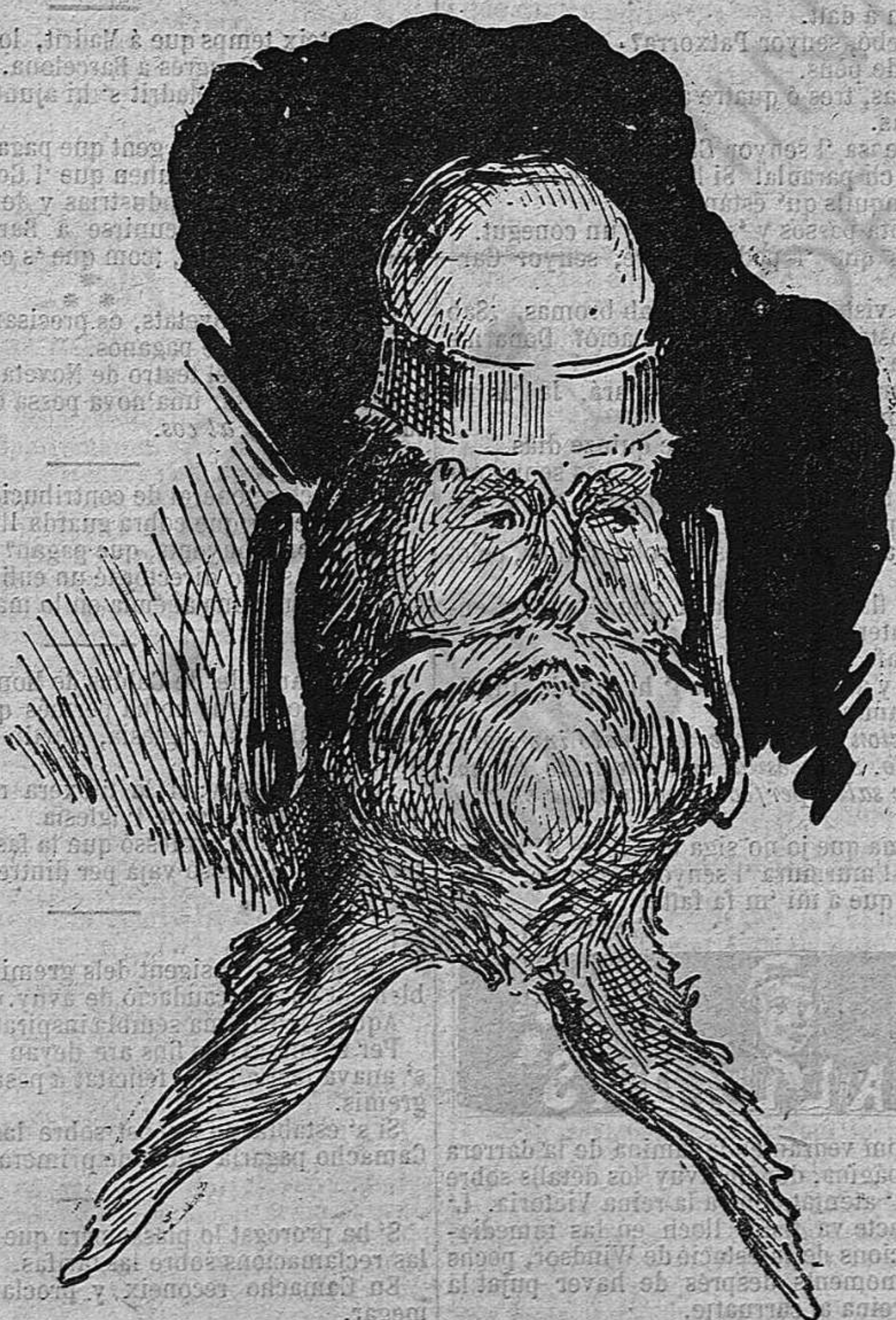
CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 23, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, 00.
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

OXLW

LO SECRET DEL CONTRIBUYENT.

¿Se creuhen qu' es un home? ¡CA!...

SERMONS DE QUARESMA.

ASTA ploraya! ¡Pobre D. Joseph María!
Lo seu tercer sermó casi vá enter-
nirme. ¡Ay Senyor! Veure a un prelat
tant just y tant virtuós y tant diligent
y pensar que hi ha feligresos que fent
gala de catòlics se l'hi enfilan....
no, a las barbas, que vá afeytat....
encare més amunt se l'hi enfilan a

la mitra. Afortunadament D. Joseph María se la treya ab molta freqüencia, l'espolsava, y aquells atrevits queyan per terra espeternegant com Salanás, quan l'Omniopotent vá llansarlo a lo més profundo del abismo.

Una cosa no més me feya rabia, y era veure al gaceller del Brusi ab la rialleta als llabys, y l' llapicero a la mà, prenent apuntes. ¡Ah! Prou aquell dia vá cobrar dos jornals. En quan al del Correo catalán, a las primeras de cambi, vá pléga. l'ramficantse ls trastos a la buxaca y ni quan en Cabrinetty ls dava un susto, feya una cara més de prunas agras. Desseguida ho vá coneixe l'malehit, que tot anava per ell.

Las paraulas del Bisbe punxavan, picavan, inflamavan, treyan sanch.

Los del Correo catalán están malalts y D. Joseph María vá aplicarlos una inanxiola.

Comensant pels dimonis que Jesucrist treya del cos dels possehits, y després de reconeixe que l'esperit maligne, desde que vá fer tastar la poma a la mare Eva, no ha deixat de introduhir divisions y discordias, primer en temps de Quintiliano, després alentant totes las herejtias, més tart creant lo protestantisme y últimament inventant nous sistemas de religió y de filosofia. D. Joseph María, com qui no fa res, vá deixarse caure sobre aquells catòlics que volían anarse'n a Roma, prescindint dels bisbes, y que avuy nos amenassan ab tots los horrors d'un cisma.

¡Horror! ¡Terror! ¡Furor! ¡Tambor major!...
«Las centinellas de la casa d'Israel s' alarman» deya
l' Bisbe, al veure com s' enfilan al pinácul del temple tremolant la bandera de Jesucrist y arrogantse una misió que ningú ls ha concedit. Fá quatre anys qu' estich entre vosaltres, he predicat més de siscentos sermons, hi escrit uns sens fi de cartas, instruccions y pastorals, y no tinch més que un pensament.

«¿Qué haig de fer, me pregunto a totes horas, en favor de las mèvas ovellas? ¿Volén la mèva sanch? ¿Volén la mèva vida?»

«A totes horas lluyto ab enemichs que'm declaran guerra oberta y sens quartel: jo ls perdono, pero'm trastorna que hi haja seglars sense unción que no'm vulgan per bisbe.

«Bien saben cuánto les amo en las entrañas de Cristo...
¡Ay amor como me has puesto!»

«No, no me quieren por obispo. que aunque malo... etc. etc.»

¡Pobre D. Joseph María! Afortunadament no es tant desesperada la situació en que s' troba, ja que afirmava que las sevas paraulas eran las de Dèu, y ls desacatos que a n' ell se l'hi feyan a Dèu s' inferian.

Y á propòsit d' això deya: «No se va al Papa, sinó por m conducto.»

«A pesar de tot, aquests homes que avants estaven entussiasmsats en fer una peregrinació, ara que jo haig de dirigir-la, m giran las espallias.»

Aquests son los rasgos principals del sermó del Bisbe, del qual no n p dém dir una filípica, perque 'l Sr. Urquinaona no 's diu Felip, sino Joseph.

Diguéme, donchs, una Josepica.

Y á pesar de tot, aquelles ovellas descarriadas que 's peixan l' herba totes solas, aquelles ovellas que sentint tal vegada la veu del dimoni qu' escarneix la del marra, 's precipitan ansiosas pels barranchs y torrenteras del pecat y de la desobediencia, no tornan al remat, ni fan cas de la veu ni dels cops de pedra que ab lo mandró de l' eloquencia més andalusa 'ls dirigeix desde la trona de la Catedral lo pastor encarregat de la seva guarda y custodia.

Ja ho véu, D. Joseph María, ja ho véu: siscentos sermons y 'l del diumenje siscentos hu, y un sens fi de cartas, instruccions y pastorals que no han servit per res.

Es dir, han servit per perdre á una pila de animetas, perque encare que la seva paraula siga la de Déu, segons vosté vá dirnos sense per això ensenyar los documents, resulta que per compte de sumar resta, y que á horas d' are son ja més las ovellas perdudas que las conservadas.

Sempre ho havia cregut aixís: vosté treballa massa, D. Joseph María. Home de Déu, ahont vá ab siscentos sermons? Hasta arribo á creure que á las pobres ovellas las hi ha omplert lo cap, y fujen no més que per no sentirlo.

Quán més no hauria valgut que n' hagués pronunciat menos: pero una mica millors!

¿Pero que hi farém? Cada obispo con su tema: vosté s' ha cregut que tirant forsa llavor al camp, tindria millor collita, y ha succehit, que una planta s' ha xuclat á l' altra, y cap ha tret espiga.

«No me quieren por Obispo! ¡Oh! Aquest crit arrencat del fondo de l' ànima m feya enternir.

Però què. Desitja per ventura que 'l vulguin? Donchs es molt senzill: fassis cabecilla: per compte de ciris y candelas, reparteixi trabuchs y bayonetas, y ja veurá com lo segueixen fins á Roma.

Ja se vé: vosté no vol que hi vajan sols, perque 'ls héroes de Cardedeu, de Granollers y del Vendrell pèl camí podrian fer desgracias; pero si 'ls acompanya, y avants de visitar al Papa 'ls reparteix una mica d' ayguardent, fins son capassos de saquejar lo Vaticano.

Jo fos de vosté ho probaria. Ja veuria quinas ovellas de més arranque. Ni 'ls toros de la seva terra.

Però sab D. Joseph María que 'ls que som verdaders catòlics, ab tot això que passa entre 'ls de 'n Nosedal y 'ls de 'n Moreno, estém als llims y sense saber per quin cantó girarnos?

Figuris que jo, encare que resideixo á Barcelona, estich empadronat al Burgo de Osma, ahont també teim un bisbe, que 'ns diu com vosté que la seva paraula es la de Déu, que 'hem de creure en tot y per tot, y que pel seu conducto s' vá á Roma.

Donchs sápija que aquest bisbe d' Osma admet la peregrinació de 'n Nosedal, sápija que á n' aquest bisbe no l' hi fa res que 'ls seglars s' enfilin fins al pinácul de la Iglesia tremolant la bandera de Jesucrist.

Ja véu D. Joseph María, que fem los bons catòlics que dependim de vosté, però que al mateix temps dependim del bisbe de Osma?

Y cuidado que vosté 'ns parla en nom de Déu, y ell també de manera que 'b vosté no diuen la veritat, ó bé que Déu Nostre Senyor, que tot ho té present, en aquest cas á Barcelona diu una cosa y al Burgo de Osma n diu un' altra.

Com hi ha mon, ja l' hi diu jo qu' estém ben guar-nits!

Sab què succeheix ab tot això? Que la fé s' vá perdent y 'ls heretjes s' hi engreixen. Total: un mal negoci.

Me vol creure á mi? Váijse'n á la primera fra que s' presenti, y venguis lo remat que l' hi queda, baldament haja de fé 'l negoci de 'n Robert ab las cabras.

Aixís podrà retirar-se á Andalucía, la terra de la manzanilla y del salero, á reposar dels siscentos sermons que ha pronunciat en quatre anys de fer de bisbe.

J. R. R.

UNA COLOCACIÓ.

ECIDIDAMENT, exclama lo senyor Carpanta saltant del llit; això fa massa temps que dura.

Y comensa á posarse 'ls pantalons, ab la pressa d' un home que ha pres una resolució y vol portarla á cap, avants de que s' refredí.

—Avuy nos veurém las caras, continúa; si senyor; será cosa de llogarshi cadiras. Fa més d' un any y picó que m fa passar ab rahons, y jo necessito la colocació; no hi ha més, la necessito com necessito 'l menjar, lo tabaco, lo café y quatre ralets á la butxaca.

Y s' posa las botinas ab més pressa que 'ls pantalons.

—Jo ja l' hi vaig dir: Miri que si 'm desenganya jo me la camparé d' un altre modo; miri que potser aquests m' emplearán, miri... No senyor; vá: jurarme y perjurar-me que la fusió no duraria tres mesos, que 'n Cánovas tornaria á pujar y que en pago de la mèva

fidelitat, tindria un empleo tres vegadas millor que l' autich.

Se renta las mans y s' posa la corbata.

—¡Pobre de mi, si 'l crech! Ja fora mort ab los mesos que s' han afegit á aquells dos que m' havia d' esperar. Sort que m' hi espavilat per altre costat, fent tots los papers de l' auca, y pensant que la boca no admet rahons y qu' es precis entretenir-la ab una cosa ó altra.

Lo senyor Carpanta está ja vestit y continuant lo seu soliloqui, baixa la escala.

—Primer es lo partit que tot, aixó sí; pero ¿y la panxa que no es ningú? De esperansas no se 'n viu, y si veig que no 'm dona una resposta satisfactoria y positiva... veurém. ¡Ah! ¡Calla! ¿No es lo senyor Galan aquell? ¡Senyor Galan, epl ipst! ¡Senyor Galan!

Un senyor aixeridet y pulit s' atura.

—¡Ah, senyor Carpanta! ¿Com va, que diu de bó?

—¡Ay pobre de mi! ¿Qué vol que digui? Aixó vosté.

¿Encare no pujan en Moret y 'ls seus?

—Aviat, aviat; aixó es dirho á vosté; pero l' hi asseguro que la cosa está més madura de lo que sembla.

—¿De veras? Quan siga 'l cas no s' olvidi de la mèva colocacioneta: ja sap que jo soch monárquich democrátich hasta allá.

—Descuydi; no l' hi faltarà.

Lo senyor Carpanta continúa 'l seu camí una mica més alegre.

—A aquest pobre senyor, diu tot sol rihent, l' hi he fet entendre que soch dels seus, y m' ha promés una colocació. ¡Hágase el milagro!...

En aquell moment lo tocan per la espatlla.

Lo senyor Carpanta s' gira militarment, en rodó.

—¡Oh fortunat! Are venia á casa de vosté.

—¡Bravo!

—Venia á posarme á las sevas órdres.

—¡Bravo!

—Y á veure com marxan los nostres assumptos.

—¡Bravísim!

—Bè, ja veurá, parlem á pams. Tot es bravo y bravísim, y la mèva colocació no vé, á pesar de las protestas de vosté y de la mèva fidelitat.

—¡Ay fillet! Aixó vol paciencia. Un parell de setmanas més y som á dalt.

—¿Ho diu de debó, senyor Patxorra?

—Hi pot pujar de pèus.

Dugas abressadas, tres ó quatre apretadas de mà y set ó vuit cortesias.

—¡Magnífich! pensa 'l senyor Carpanta al veure 's sol. ¡D' aixó 'n dich paraula! Si ho sapiguessin los de 'n Moret, tant tranquils qu' están!

Dona vint ó trenta passos y s' topa ab un conegut.

—Ditxosos ulls que 'l poden veure, senyor Carpanta.

—¡Si, vaya una vista! No 'm vingui ab bromas. ¿Sab qué podria fer, vosté qu' es de la situació? Donarme una colocacioneta.

—¡Cal Lo senyor Patxorra l' hi donará. Ja 'ls he vist are mateix com conspiravan.

—Y bè, si: m' ha dit que dintre de quinze dias...

—Si; dintre de quinze dias tindrán dugas setmanas més: aixó es veritat; pero si l' hi ha parlat de pujar, l' ha enganyat com un xino.

Lo senyor Carpanta queda desconsolat. ¡Adios, colocació!

Las camas l' hi flaquejan; coneix que tè gana y entra en una xocolateria.

S' assenta y agafa un diari.

Gira, gira fulls y al fi la vista se l' hi queda inmóvil davant d' un anunci:

«Buena colocacion, sueldo crecido, trato inmejorable y poco trabajo. Se necesita una jóven de buenos antecedentes y de salud perfecta para criar en casa de los padres.»

—¡Quina llástima que jo no siga una jóve d' aquestas circunstancias! murmura 'l senyor Carpanta. ¡Vet aquí la colocació que á mi m fa falta!

FANTÁSTICH.

om veurán en la lámina de la darrera página, doném avuy los detalls sobre l' ateniá contra la reina Victoria. L' acte vá tenir lloch en las inmediateciones de la estació de Windsor, pochs moments després de haver pujat la reina al carruatje.

La bala vá clavarse en la portella.

Tot desseguida la multitud vá tirarse sobre 'l regicida, que resultá ser un jóve plé de miseria.

Al interrogarlo sobre 'ls móvils que l' havian induhit á cometre 'l crim, vá respondre:

Que obrava de motu propio y arraistrat per la miseria: que havia buscat colocació y no n' havia trobat, y que per cridar l' atenció del jefe del país, sobre l' estat dels pobres, havia disparat un tiro; pero sense intenció de matar á la reina.

Tots los detalls de aquest succés están expressats en la lámina que oferim avuy als nostres lectors.

L' excés de ilustració no 'ns permet avuy contestar á las cartas qu' hem rebut aquesta senmana. Ho farém en lo próxim número.

Russia reganya las dents á Alemania; Alemania reganya las dents á Russia.

Per poch que algú 'ls atissi, hi haurá mossegadas desseguida.

¿No saben qué signifiquen aquestas mossegadas? Milers d' homes morts ó descalabrats, milers de mares de familia plorant á mars.

Francament, la República francesa s' hauria de posar á dentista, y anarse 'n per aquelles terras á arrancar dentaduras.

Don Joseph Maria s' ha empenyat en que la tinta va ja cara.

Are mateix acaba de publicar un' altra pastoral, llarga com totes las que publica, prohibint la publicació en la seva diócesis de tot document prés de qual-sevol períodich ó folleto que versi sobre las qüestions del dia, en un sentit contrari á lo qu' ell pensa, determina ó ensenya.

Un dato: La Revista popular publicava la carta del Bisbe d' Osma y vá ser suspesa.

Un redactor de la Revista deya:—Pero ¿qué Mare de Déu se proposa ab aixó don Joseph Maria?

Resposta de un seu company:—¿Qué vols que s' proposi? Fer l' aprenentatje de papa infalible.

La Ilustració espanyola ha publicat lo retrato del senyor Camacho ab una biografia, en la qual diu que ja ha cumplert 65 anys.

¡Xeixanta cinch anys! Me sembla que ja es hora de que comensi á posar una mica d' enteniment.

Al mateix temps que á Madrid, lo dia 20 del corrent, se reuneix un Congrés á Barcelona.

Al Congrés de Madrid s' hi ajuntará la gent que cobra.

Al de Barcelona, la gent que paga.

Los ministerials diuen que 'l Congrés de representants de totes las industrias y de tots los que contribueixen que ha de reunir-se á Barcelona, no es prou cristiá. Naturalment, ¡com que s' compon de paganos!

Lo teatro de Novetats, es precisament lo punt de reunió del Congrés de paganos.

Y á propòsit del teatro de Novetats: lo dissapte s' hi ha de representar una nova pessa del senyor Aulés, titulada: Un rey al cos.

Lo director general de contribucions está malalt.

Si 'l director que cobra guarda llit ¿qué 'ls hi succehirá als contribuyents, que pagan?

Jo ja ho sé: lo director té un enfi de butxaca; y 'ls contribuyents una anèmia en lo mateix órgano.

¡Bè pèl arcalde de Caldas de Montbuy!

Lo senyor Forns no ha permés que 'ls jesuitas que fan una missió á l' iglesia, surtin pèls carrers á fer moxiganas.

No hi ha remey; si la filoxera negra vol divertir-se que s' quedi dintre de l' iglesia.

Si vol fer una professó que la fassa; pero es necessari que la professó vaja per dintre.

Un telégrama:

«La actitud transigent dels gremis, ha influit favorablement en la recaudació de avuy.»

Aquest telégrama sembla inspirat per en Camacho. Per supuesto que fins are deyan que la recaudació s' anava fent ab tota felicitat á pesar de la actitud dels gremis.

Si s' establia un impost sobre las exageracions, en Camacho pagaria quota de primera classe.

S' ha prorogat lo plasso pera que pujan presentarse las reclamacions sobre las tarifas.

En Camacho reconeix y proclama 'l dret de gemegar.

Però al mateix temps reclama y exigeix lo deber de afluir la mosca.

Los jutjes municipals en sa gran majoria dimiteixen.

Lo Sr. Camacho, que no pensa més que en treure contribucions, ha tingut l' idea de considerar com una industria aquest carrech qu' es honorífich y gratuí, gravantlo ab una contribució.

Y are 'ls jutjes per no tenir que pagar, sense reportar cap benefici, dimiteixen.
Y Espanya 's queda sense justícia.
En Camacho l' ha suprimida per economies.

La mania del suïcidi fa estragos considerables, sobre tot en l' exèrcit alemany.
En quinze dies no més s' han suïcidat a Berlín vint-i-vuit militars.
Pero no se 'n extranyin.
Aquí la mania del suïcidi la tenen los ministerials.
Ab menos temps que a Berlín se suïcida un ministeri.
Y ja veurán vostès ab quina facilitat se suïcidará la majoria, aixís que las Corts se reunixin.

B. L. M.

Sr. D.... Desitjaria que quan rebí la present, se posi en camí al moment per sé a Madrid lo gran dia.
Tota la nostra fracció està resolta y compacte, per realisar prompte un acte que aclarí la situació.

Tant bon punt s' obri 'l Congrés farán cantá al ministeri; quan s' haja fos lo misteri, després vindrá lo demés.

No més falta que entre tots hi haja unió y companyerisme, perquè 'l parlamentarisme es tot assumpte de vots.

Lo nostre grup, avuy dia, es lo més potent que hi ha; es precis, donchs, treballar ab cautela y picardia.

Si hi ha una unió verdadera y dém lo cop ab acert, ó pescarém lo poder ó al menos una cartera.

Nada, cor ferm y bon pit; á feros grans y á lluhirnos; al menos no podrán dirnos que 'ns estém mamant lo dit.

Conto ja ab vostè desde ara per l' objecte consabut.
(Firma: un nom molt conegut y una rúbrica molt rara.)

Per la copia.
C. GUMA.

na caricatura extranjera.
Representa una iglesia en temps de Quaresma: un capellá está enfilat dalt de la trona: entre l' auditori hi ha un jove y una nena.

Lo jove l' hi diu qu' es molt pitera.
Ella l' hi respon que atengui al sermó y 's deixi de tonterías.

Lo capellá en aquell precis moment exclama:—No olvideu may aquella máxima evangélica que diu:—«Estiméuvs los uns als altres».

A propòsit de las batussas entre carlins y mestissos, deya un neo desconsolat:
—No hi ha res més trist y dolorós que las guerras intestinas.

—Si, senyor, més trista es encare la guerra que s' ha promogut en lo seno de la comunió catòlica.

—Bé, si, es una guerra intestinal.

—No senyor, no: es una guerra *intestinal*.

Los tenedors extranjers sembla que no 's contentan tant facilment com los tenedors nacionals. Volen més garantías y més beneficis, si en Camacho tracta de portar endavant la conversió de la Deuda.

Aixó vol dir que mentres aquí menjém ab forquillas de fusta, allà menján ab forquillas de metall.

Los demócratas dinástichs de Málaga van reunir-se, ván dinar, ván beure, y jo no sé lo que devia passar.

Com que 'l vi té la virtut de fer veure dobles tots los objectes, no hi havia demócrata dinástich, que després de dinar no 's cregués que 'l seu partit era 'l més numerós d' Espanya.

Al sortir va haverhi disputas.

De las disputas van venirne barallas.

Y en mitj de la sarracina, un va clavar una ganivetada á un altre.

—¡Qué has fet desgraciad! van cridarli.

—¡Qui jò? res. L' hi inserit á las llistas electorals.

Com que no tenia vot...

Dinhen alguns periódichs que 'l senyor ministre de

Hisenda ha quedat molt quebrantat, y preguntan ¿qué será d' ell?

Aixó 'ns recorda un quènto.

Hi havia un pare que tenia un fill, tant raquitich y malaltis, que un dia l' hi preguntava un amic:

—¿Quin ofici l' hi farás seguir?

Y 'l pare responia:

—L' ofici de difunts.

Diumenje passat, cap al tart, va sortir una professó en la qual hi anavan dugas rastelleras de cucurullas.

Al plá de la Boqueria vaig recullir la següent conversa:

—Disfressas religiosas .. Mira, noy, per ells encare som á carnastoltas.

—¡Es natural: com que son tan partidaris del retrocés!

En l' última recepció de Lleó XIII, 'l papa va pronunciar un discurs en defensa del poder temporal.

En un párrafo d' aquest discurs diu:

«Los gobiernos no serán estables si ab lo poder temporal no 'm tornan la llibertat».

Jo crech que si l' hi tornavan no serian estables.

Serian *animals*.

En lo tractat ab Fransa un dels articles que han quedat enterament llibres de dret es l' importació de burros.

Proposo una cosa.

Que desde luego sigan importats los que han fet las negociacions del conveni.

Encare que governin los fusionistas, may siga sinó per no feros anyorar á n' en Cánovas, succeheix que de quan en quan se denuncia algun periódich y algun periodista va á la presó.

En aquest cas se troba *La Fraternitat* de Daimiel.

Lo delicté que ha comès es molt gran: ha publicat una oda cantant á la república.

Succeheix ab los periódichs com ab los aucells: als que cantan millor los engabian.

Cassat al vol á la Rambla:

—Mira, noy, mira 'ls plátanos: ja comensan á treure fulla.

—Naturalment: com que no tenen res més que fer.

Una extravagancia nort-americana.

La familia de 'n Guiteau, l' assessi de 'n Garfield, una vegada aquest siga executat, se proposa vendre 'l seu cos, per anarlo ensenyant á tant l' entrada.

En Guiteau al saberho, ha dit que aquest negoci ja 'l farà ell mateix sense necessitat de la familia.

—Pero ¿y dels diners que 'n farás? l' hi preguntan.

—Ah tontos, d' aquí que 'm matín, me 'ls aniré menjant.

Un d' aquests dias s' ha de reunir la majoria per fer l' ensaig de la gran funció parlamentaria, que comensará 'l dia 20 del corrent.

En Sagasta 's reserva 'l paper de primer galan.

En Camacho 'l de barba.

¿Qui será 'l traïdor?

Dels descontents ningú.

Aquests han passat desde l' incomodo á l' alegría, y 'l director d' escena 'ls hi ha reservat lo paper de graciosos.

Han sentit á dir qu' en la reunió de la majoria hi hauria té.

Encare no han sentit «tè», han alsat lo cap com los gossos.

Han sentit á dir, además que hi haurá pastels. Y en materia de pastejar donan quinze y ratlla als mallorquins del carrer de Petritxol.

Per últim, los han dit que hi hauria puros. Y ¡ay! ¿Qui no 's commou davant de una breva?

Resultat: que ja no hi ha descontents.

—Pero homes, bé sumicavan ¿y aquells plors qu' eran?

—Oh, respondrán: ploravam de per riure.

He tingut ocasió de veure una oració francesa, que com que aviat será traduhida al espanyol, com sol succehir sempre en semblants cassos, m' adelanto á donar a a coneixe.

Es una oració destinada á las nenas solteras, y diu aixís:

—Santa Verge, oiu los meus prechs y donéume:

Un tendre espós,

Un marit casto,

Un company cristiá,

Y forsa fills.

No es poch lo que demanan.

Un espós tendre per rosegarlo més fácilment.

Además, un marit *casto*... y ja tenim dos homes, encare que aquest últim es una mica manso.

Pero per suplirlo las nenas catòlicas demanan además un company cristiá... y forsa fills.

Y després dirán que 'l matrimoni civil es un concubinat.

Pren assiento en un café restaurant una mare y dugas fillas.

Lo mosso:—¿Qué volen pendre?

La mamá:—Porti un biftech.

Lo mosso:—¿Ab patatas?

La mamá:—No senyor, ab tres forquillas.

Entre dos pillastres:

—Ma noy ¡quina leontina!

—¿Y del rellotje qué me 'n dius?

—¡Magnífich! Escolta ¿quán te costa?

—No ho sé: quan vaig adquirirlo, l' amo de la botiga dormia.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Fe-li-ci-a-na*.

2. ID. 2.ª—*Pres-sech*.

3. MUDANSA.—*Ram-Rem-Rom*.

4. CUADRAT.—
C A N A
A M E N
N E O S
A N S O

5. GEROGLÍFICH.—*Mort lo gos, morta la rabia*.

XARADAS.

I.

Quan los drets son respectats
si hi ha dos una pèls carrers
hi ha tot, pero sobrats
de castigar als malvats
y de la forsa fer tres.

PAU SALA.

II.

—Ja l' hi ha calmat dos-hu-dos
á la Tot, senyora Agnès?
—No: pero lo melje Ambrós
nos diu que no será tres.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

—¿Quan val esta tot Pascual?

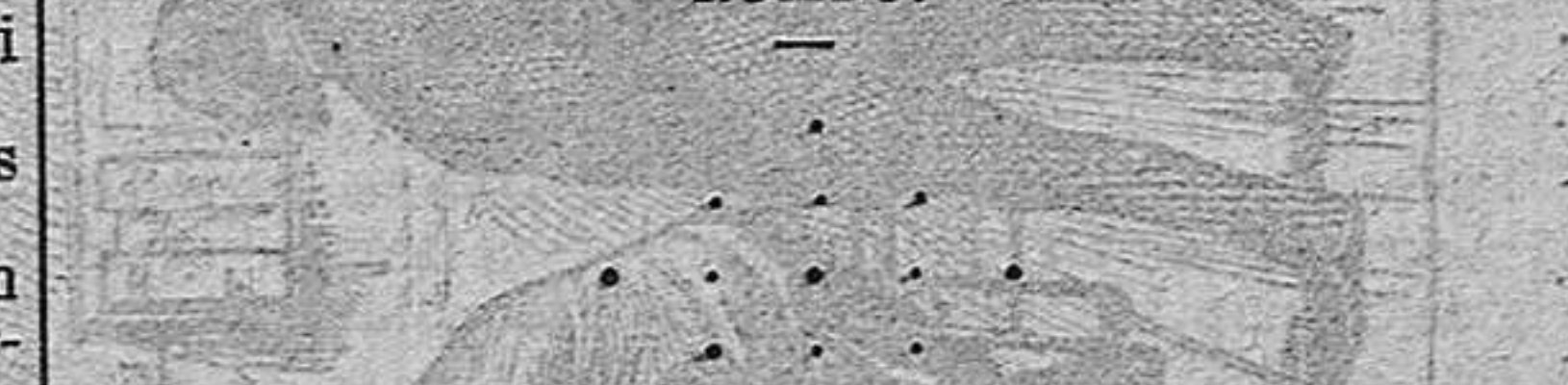
—Una lot.

—Noy es molt cara.

—Pues se 'n ven una total.

UN RECOLETO.

ROMBO.

Primera ratlla horisontal y vertical: una lletra; Segona: una beguda; Tercera: lo que 'n Cánovas desitja; Quarta: tots ne tenim; Quinta: una lletra.

SIMPÁTICA LOLA.

GEROGLÍFICH.

LHD
tramontana

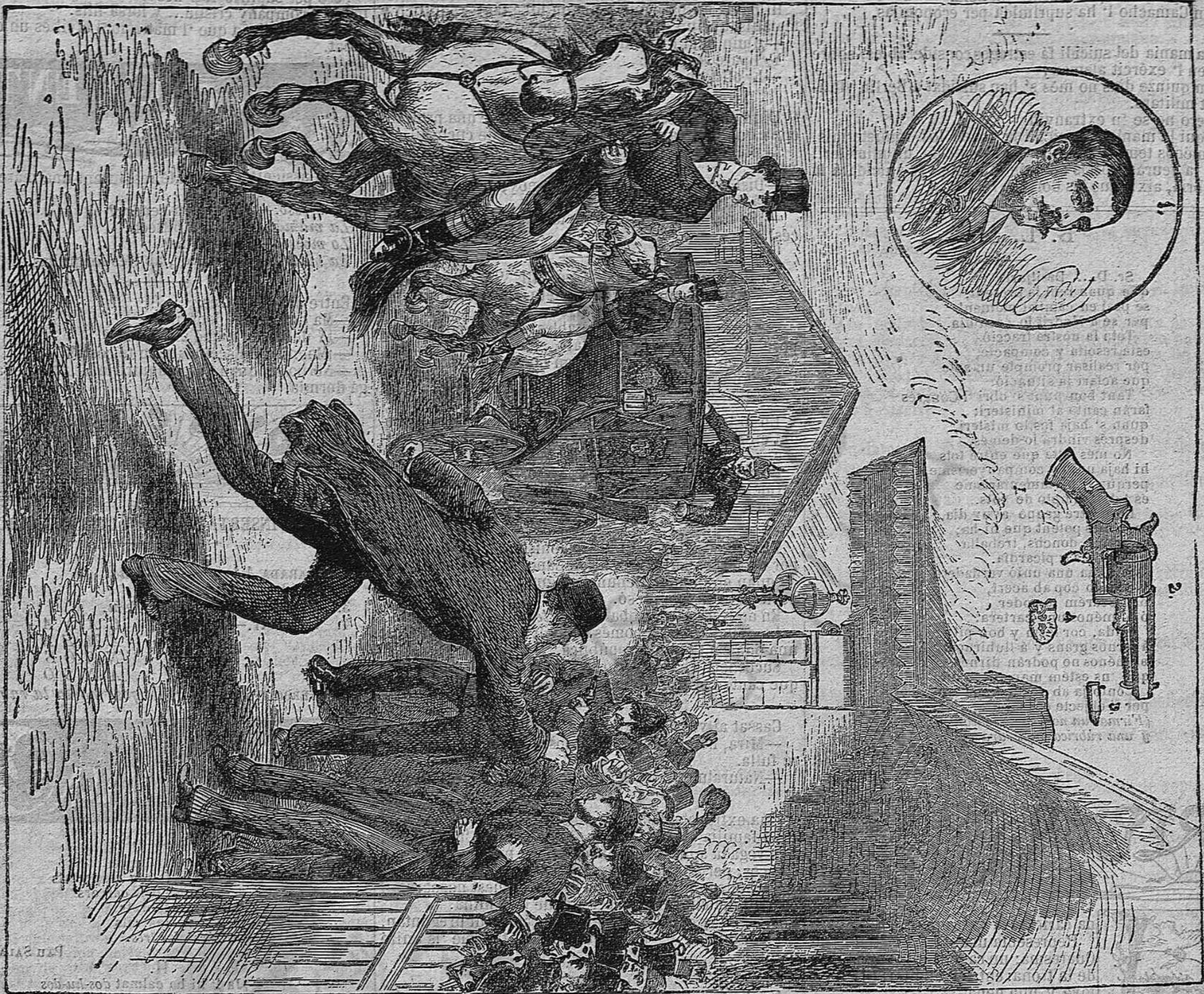
++
NF
+
CC

AGUILERA.

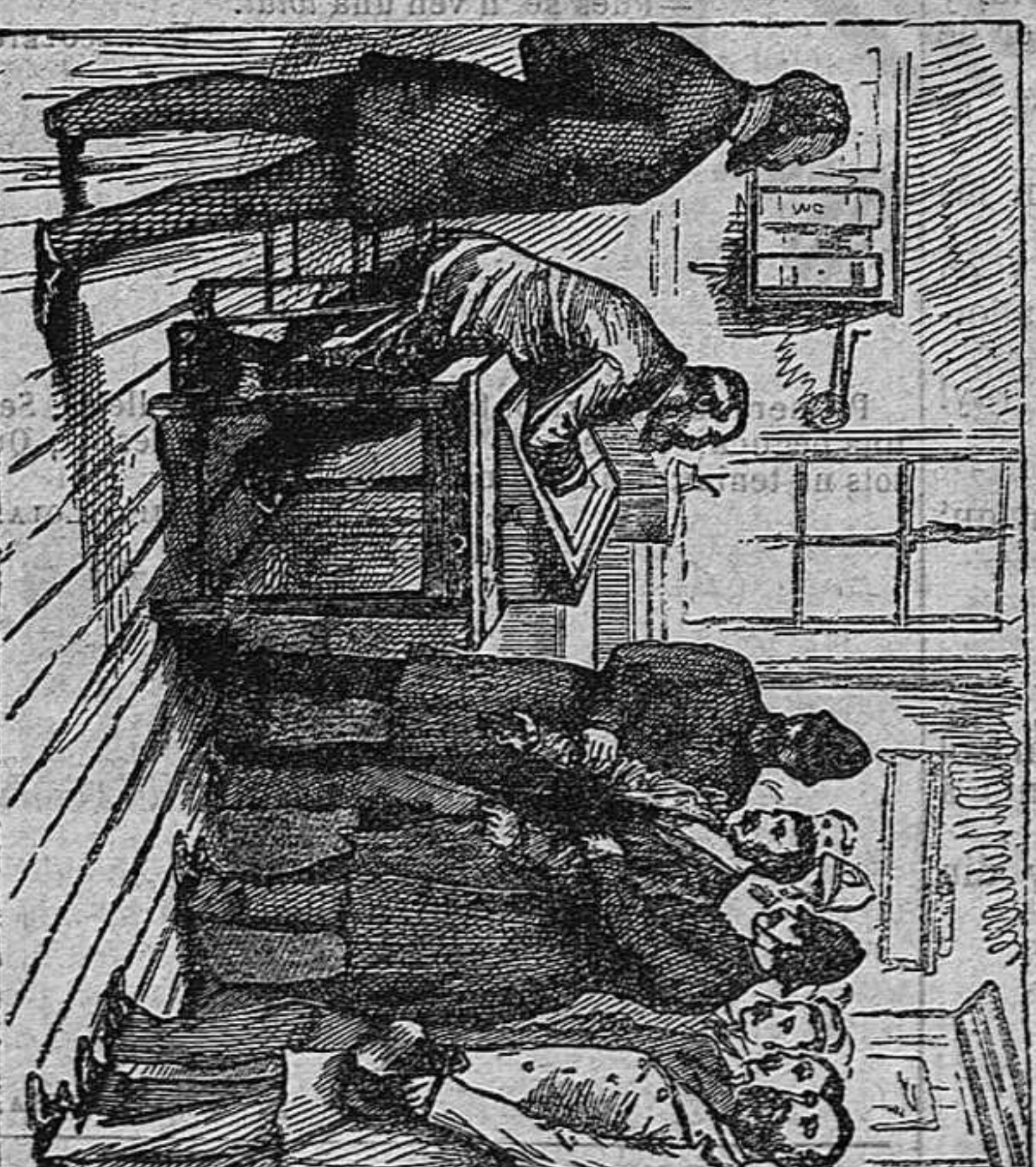
LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

ATENTAT CONTRA LA REINA DE INGLATERRA. (GRABATS EXTREMS DE LA IL·LUSTRACIÓ DE LONDRES.)

Lo públic arremolinantse per detenir al regicida.

Lo jutge instructor prenent l'interrogatori a Maclean.

MACLEAN EN LO MOMENT DE DISPARAR SOBRE LA REINA VICTORIA.
1. Retrato del regicida Maclean.—2. Lo revolver de que va servir-se.—3. La bala.—4. Lo projectil, després de haver-se clavat en lo carruatge.